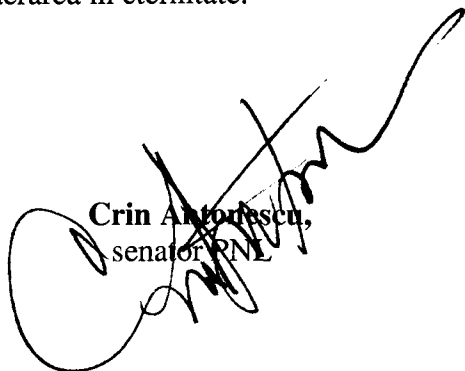

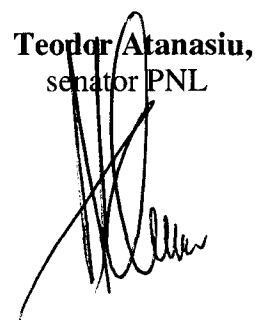
Expunere de motive

Integrarea tot mai accentuată a României în concertul european al structurilor democratice nu se poate imagina în afara prezervării și afirmării cu responsabilitate a valorilor naționale, inclusiv cele istorice, care sunt parte specifică a patrimoniului universal. Identitatea națională a românilor, cu străvechi și semnificative rădăcini în istoria teritoriului pe care aceștia s-au născut și în care viețuiesc până în zilele noastre, a fost, de-a lungul încercatei lor istorii, de multe ori pusă la încercare, inclusiv în momente de o mare importanță continentală. Așa, bunaoară, s-a întâmplat în anii revoluționari 1848-1849, care, în cazul Țărilor Române, au consemnat impresionanta afirmare a conștiinței naționale a unuia și aceluiași popor nevoit, atunci, să trăiască în entități statale separate și sub dominație străină.

În acest context istoric, în Transilvania, din Țara Moților, s-a afirmat cu tărie drept un veritabil și respectat reprezentant al neamului său avocatul Avram Iancu, descendent de moți din Munții Apuseni, ridicat prin munca aspră și școală din condiția de iobagi la aceea de reprezentativi membri ai comunității. Grație unor laborioase și temeinice cercetări și opere istoriografice din ultimul secol și ceva – și aici, se cuvine a așeza la loc de cinste lucrările marelui istoric transilvănean Silviu Dragomir (1888-1962), autorul primei și celei mai impresionante monografii închinată lui Avram Iancu, apărută mai întâi în 1924, cu succesive și amplificate ediții - biografia și activitatea “crăișorului munților” este bine cunoscută mediului academic și, pe această cale, a intrat și în conștiința publicului larg. Iată de ce, aici și acum, nu este cazul să reținem din tot ce a reprezentat Avram Iancu pentru națiunea română decât faptul că el a fost factorul catalizator al luptei, inclusiv cu arma în mână, a românilor transilvăneni pentru apărarea și impunerea drepturilor lor naționale, de care erau privați, și încă de secole, de o stăpânire străină, abuzivă și intolerantă. A fost, atunci, o generație întreagă de tineri și luminați patrioți români transilvăneni – să-i amintim între aceștia doar pe Ioan Buteanu, Iosif Hodoș, Al. Papiu-Ilarian, Nicolae Solomon, Nicolae Mureșan, Iosif Sterca-Șulutiu, Simion Balint, lista putând însă continua cu multe alte nume de remarcabile personalități care, după înzestrările personale și în funcție de mersul evenimentelor, dramatice în nenumărate cazuri, a animat și a ghidat eforturile “oamenilor pământului”, românii, pentru dobândirea drepturilor naționale, sociale și profesionale legitime. Steaua călăuzitoare, dacă putem spune astfel, a fost – și așa va rămâne pe veci în conștiința noastră națională – Avram Iancu, cel care, de exemplu, la Adunarea Națională de la Blaj, din 30 aprilie 1848, mobilizându-i pe moți, le-a spus: “Voi sunteți poporul !” În numele poporului său, Avram Iancu a creat în jurul Câmpeniului, centrul revoluției românești de la 1848-1849 din Transilvania, o adevărată “republică țărănească”, condusă de el și de prefectii săi, zona din care au fost organizate și coordonate operațiunile militare de apărare ale moților.

Forțele cu care s-a confruntat au fost peste puterile lui și ale neamului său. Soarta însăși i-a fost potrivnică. Sfârșitul lui Avram Iancu a cunoscut dimensiunile unei tragedii personale. Dar, nimeni și nimic nu-l va scoate vreodată din marea carte de istorie a națiunii române. Recunoștința generațiilor prezente și viitoare pentru gândul și fapta lui Avram Iancu reprezintă, în fapt, biruința lui și consacrarea în eternitate.

Crin Antonescu,
senator PNL

Teodor Atanasiu,
senator PNL